KARİKATÜR

Kurban bayramında kıvırcık kuzular..
— Bakalım evvelâ hangimize müşteri çıkacak!...

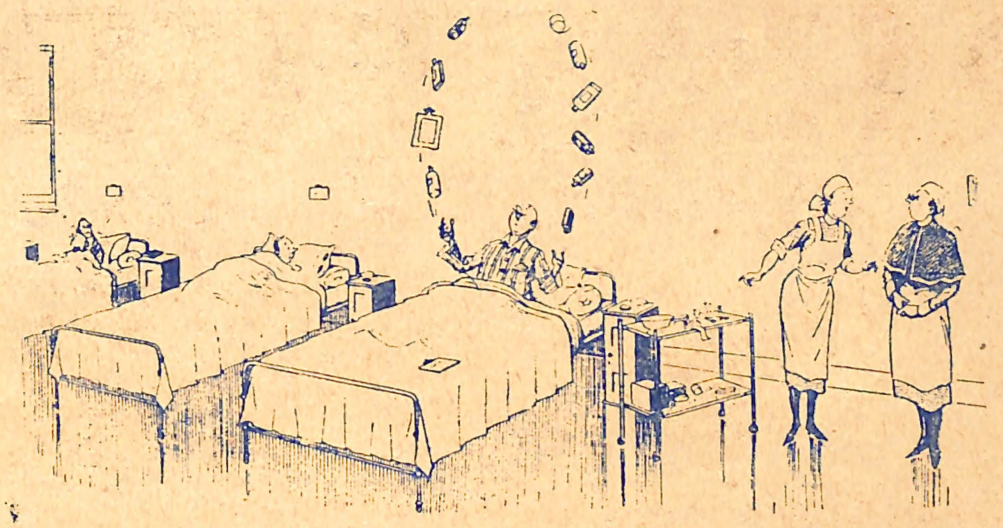

Hastabakıcı — Merak etme, çıldırmadı. Hokkabazmış, doktor biraz ekzersiz yaparsan iyi olursun dedi de, her sabah böyle idman yapmıya başladı!...

Dilenci — Muhterem bayan, eski bir cambaza lûtfen birkaç kuruş sadaka ihsan ediniz!...

— Merhaba Kırtipil..
— Sizi bilip çıkaramadım ama, lâkabımı bildiğinizden tanıdığınız anlaşılıyor!

— Saatte iki yüz kilometre giderken yaşamak ne sevinçli şey...
— Haklısınız... Ben de daha hâlâ yaşamakta olduğum için sevinmekteyim!..

Tercüman — Prens hazretleri sizi pek sevdiklerini, evlenmek niyetinde olduklarını bildiriyorlar madam!...

Kadın — Saat 1 i çaldı. Sen hâlâ 10 deyip duruyorsun...
Erkek — Elbette karıcığım, evvelâ 1 i çaldı, sonra da sıfırı!...

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız elle-rindeki sayıları idarehanemize göndererek hususî kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Kolleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Kolleksiyonlarında noksanı olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidirler. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

Geçen yılların en gülünç taraflarını birer tablo halinde bu albümde bulacaksınız. Fiatı yalnız 25 kuruştur.
Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderenlere derhal bir adet gönderilir.

Operatör
Rıza Ünver
Doğum ve kadın hastalıkları mütehassısı
Cağaloğlu, Nuruosmaniye caddesi
No. 22, Mavi yapı
Telefon: 22683

Yeni Ev Doktoru

Doktor Nuri Ömer Ergene tarafından yazılan ve «Yedigün» tarafından forma halinde neşrine başlanan «YENİ EV DOKTORU» nun formaları muntazaman Cumartesi günleri intişar ediyor.
Yirmi formada tamamlanacak olan bu emsalsiz eseri toplamalarını bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.
Beher forması 10 kuruştur.

Akba
Kitapevi — Ankara
Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

No. 111 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 10 ŞUBAT 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI ✻

Celâl Bayar — Yurdun selâmeti, halkın refahı uğuruna kurban ediyorum... Sen kabul et yarabbi...
Halk — Oh, oh... Bol bol et yiyeceğiz demektir!...

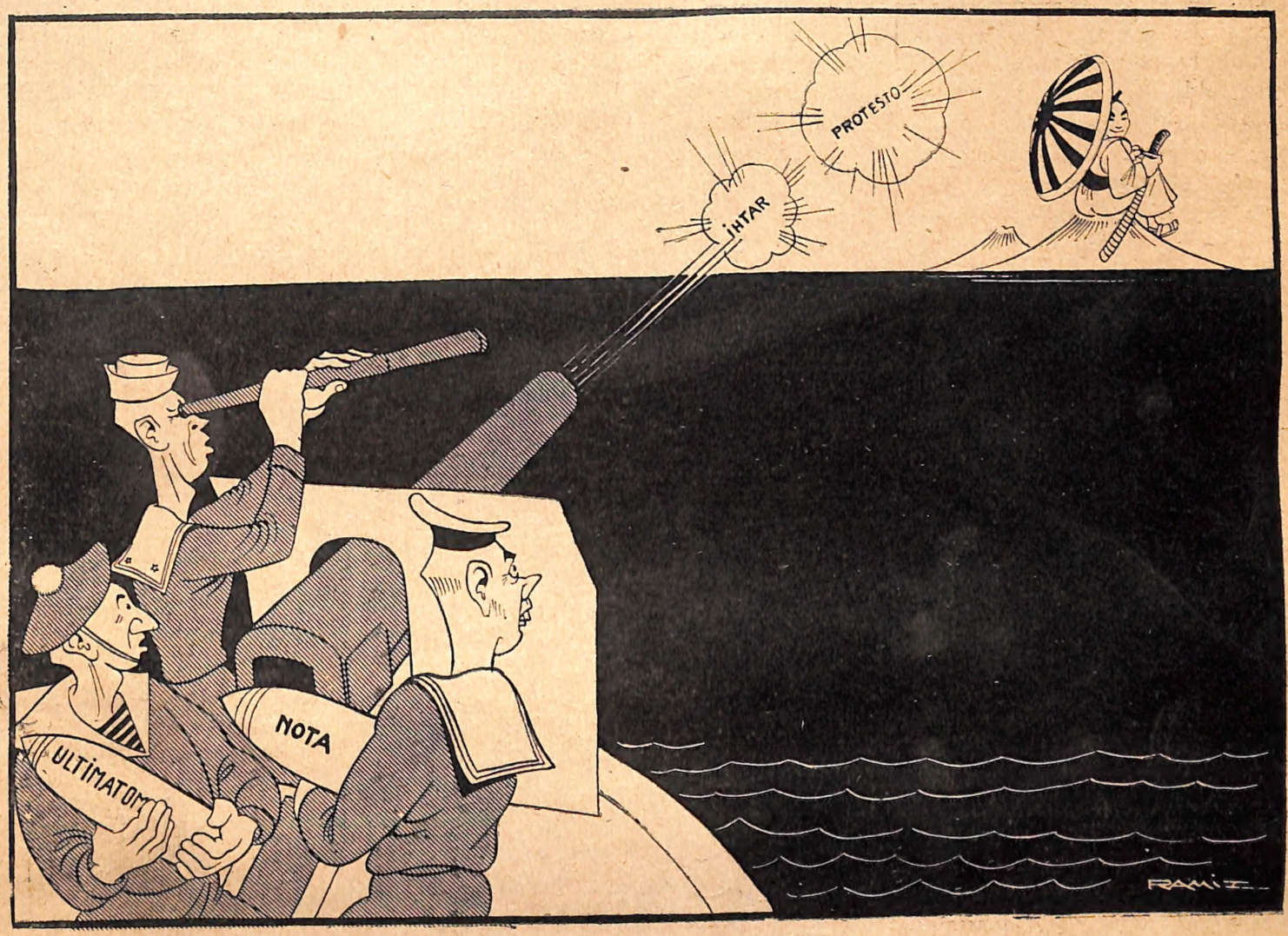

ÜÇ DEMOKRAT DEVLET JAPONYAYA ATEŞ PÜSKÜRÜYOR:

Amerika — Arkadaşlar, mermileri harcamıyalım... Kılını bile kıpırdatmıyor!...

PARANIN ROLÜ

UZUN müddettenberi açıkta gezen bir gence tesadüf ettim. Kılık kıyafeti düzelmiş, sıhhat ve neşesi yerine gelmiş, çehresi ve gözleri hal ve istikbalinden emin insanlara mahsus bir ışıkla parlamıştı.

Mânalı bir göz kırpma ile:

— İşler iyi gidiyor inşallah? dedim.

— Duanız berekâtile öyle amca, dedi, nihayet bir baltaya sap oldum. İyi bir memuriyetim var.

— Hakkındır çocuğum, dedim, oldukça düzgün bir tahsilin var. Çalışkan görünüyorsun. Eh, zekân da vardır çok şükür. Böyle olduğu halde ellerin ince ve yıprak pardesünün ceplerinde, şapkan kulaklarına, çenen kirlenmiş lâstik yakanın üstüne inmiş, kunduralarının çarpık topukları sokak taşlarını döve döve kaldırım mühendisliği etmen esasen yüreğime dokunuyordu. Memnun oldum. Allah mübarek etsin. İş bulmak için kimseden yardım gördün mü?

— Hayır amca. Sizin gibi hayırlı insanlardan bazıları öteye beriye tavsiye mektpuları veriyorlardı. Fakat hatırınız kalmasın ama, sizin gibi içtimaî mevkileri fazilet ve ehliyetleri derecesinde yüksek olmıyan iyi insanların tavsiye mektupları bu asırda şirinlik muskalarından daha fazla tesir yapmıyor. Gerçi ben hatırlı insanlardan da eş dost delâletile bazı tavsiye mektupları almıya muvaffak olmuştum. Fakat yüksek insanların aralarında parolaları mı var, yoksa mektuplarına «Beni sık boğaz edip elimden bu mektubu aldılar. Siz tabiî yine bildiğinizi okur, varakai âciziyi getireni münasip bir surette atlatırsınız» mânasına gelen gizli bir işaret mi koyuyorlar nedir?

Hâsılı tavsiye mektubunu götürdüğünüz zat bir müddet sizi «Bugün git, yarın gel» diye savsakladıktan sonra nihayet meseleyi gelecek sene çıkacak teşkilât kanununa talik ederek pabucunuzu elinize veriyor.

— Peki bahsettiğin işi nasıl aldın?

— Para ile amca, para ile.

Birdenbire tüylerim ürperdi:

— Aman çocuğum, dedim, eskiden kadılık falan gibi işler para ile ve hemen hemen açık arttırma usulile ihale edilirdi. Fakat çok şükür o zamanlardan uzaktayız.

O, beni tasdik etti:

— Evet... Orası öyle... Fakat buna rağmen ben yine vergi vesairesi kesildikten sonra bana ayda seksen lira kadar bir para getiren işimi umum müdüre verdiğim beş lira sayesinde elde ettim.

Kulaklarıma inanamıyordum. Beş liraya mukabil seksen lira ücretli bir iş. Olacak şey değil.

O izah etti:

— Dairede açık bir yer olduğunu biliyordum. Bu işin arkasında sürü ile insan vardı. Fakat iş suiistimale çok müsait bir iş olduğu için umum müdür kimseye emniyet edemiyordu.

Hemen her gün bir yolunu bulup yanına gidiyor, bu işe tayinim için yalvarıp yakarıyordum. Yüzsüzlükten hiç hoşlanmam. Fakat ihtiyacın, daha doğrusu açlığın ne sofulara oruç bozdurduğunu bilirsiniz.

Müdür ısrarlarımdan bizar olunca, ve beni lâkırdı ile başından savamıyacağını anlayınca besbelli hademelere emir vermiş, onlar beni daha merdiven başında görünce kapının önüne dikiliyorlar: «Bay meşgul, sizin için değil ya, kim gelirse bırakma diye tembih etti» diyorlardı.

Israrın faydalı olduğu malûm. Bir insanın kendine musallat olan adamı lâkırdı ile, tahkir ile, hattâ kötekle başından savamıyacağını anlayınca, istediğini vermek yoluna gittiği çok kere görülen hallerdendir.

Müdürü dairede görmekten ümidimi kesince sokakta peşine düşmiye ve kadın takip eden bir çapkın ısrarile arkası sıra gitmiye başladım. Öyle ya, sokakta da etrafını hademelere sardırarak: «Bay meşgul. Yanına yaklaşma» dedirtecek hali yok ya.

Birçok kimseler: «Beyhude uğraşıyorsunuz, diyorlardı, o namusuna son derece güveneceği bir adam arıyor. Buna kanaat getirmedikçe katiyyen kimseyi almıyacak.»

Bir zaman sonra benim de hakikaten ümidim kırılmıya başladı ve takiplerim gevşedi.

Bir akşam müdür daireden çıktıktan sonra çarşıyı dolaşmış, paketler içinde bazı eşya almış, sonra bir birahaneye girmişti. Bir saat sonra dışarı çıktığı zaman, çakır keyif olduğu yürüyüşünden anlaşılıyordu. O önde, ben arkada bir miktar yürüdük. Müdür bir tütüncü camekânının önünde durdu, sigara ve galiba bir iki tayyare bileti aldı. Dükkâncıya herhalde bir elli liralık vermiş olacaktı ki, herif çekmecesini karıştıra karıştıra birçok liralık ve beş liralık kâğıtlar iade ediyor ve bu hesap bir türlü bitmiyordu.

Nihayet müdür dükkâncının verdiği tomarı bir eline, eşyalarını öteki eline aldı, karanlıkta biraz yürüdü. Çakır keyif olduğunu önce arzetmiştim. Onun tesirile olacak, yaya kaldırımına çıkarken sendeledi, bir telgraf direğine çarptı ve sağ elindeki paketlerden biri yere düştü.

Müdür bunu sol elile yerden aldıktan sonra sağ elindeki paralarını ceketinin iç cebine koydu ve yoluna devam etti. İşte o zaman kafamda dâhiyane bir fikir parladı. Benim de cebimde bir yeni beş liralık vardı. Hemen onu çıkardım ve müdürün arkasından koştum.

— Bayım müsaade buyurun...

Müdür döndü, beni tanıyınca fena halde kızdı.:

— Yine mi sen yahu! Beni rahat bırakmıyacak mısın? İstemiyorum seni. Ne lâkırdı anlamaz insansın...

Boynumu bükerek beş lirayı uzattım:

— Efendimiz, dedim, beş lira düşürdüğünüzü tesadüfen gördüm, Onu iade etmek istiyorum. Maksat bu.

Müdür hayretle baktı:

— Bunu ben mi düşürdüm.

— Evet efendimiz... Yere düşürdüğünüz paketi alırken bu para yere düştü. Evvelâ âdî bir kâğıt parçası sandım. Bereket versin fenerin ışığı vurmuştu da beş lira olduğunu anladım.

Kılığım kıyafetim beş liranın benim gibi bir insan için nekadar ehemmiyetli bir servet olacağını müdüre kâfi derecede gösteriyordu.

O, parayı elimden alarak cebine attı:

— Teşekkür ederim... İnsan böyle namuslu olmalı, dedi.

Bir an yoluna devam edecek gibi oldu. Fakat sonradan döndü:

— Bana bak delikanlı, dedi, sen namuslu bir çocuksun... Yarın sabah beni dairede gör. Bakalım belki bir çare buluruz.,

Ertesi gün dairede işe tayin ediliyorum. «Para her kapıyı açar» demezler mi?

KARİKATÜR

MATBUAT BALOSUNDA ELBİSE MECBURİYETİ:

Bayan — Siz de muharrir misiniz?..
Bay — Muharrirlerin Matbuat balosuna girmesine imkân var mı?...

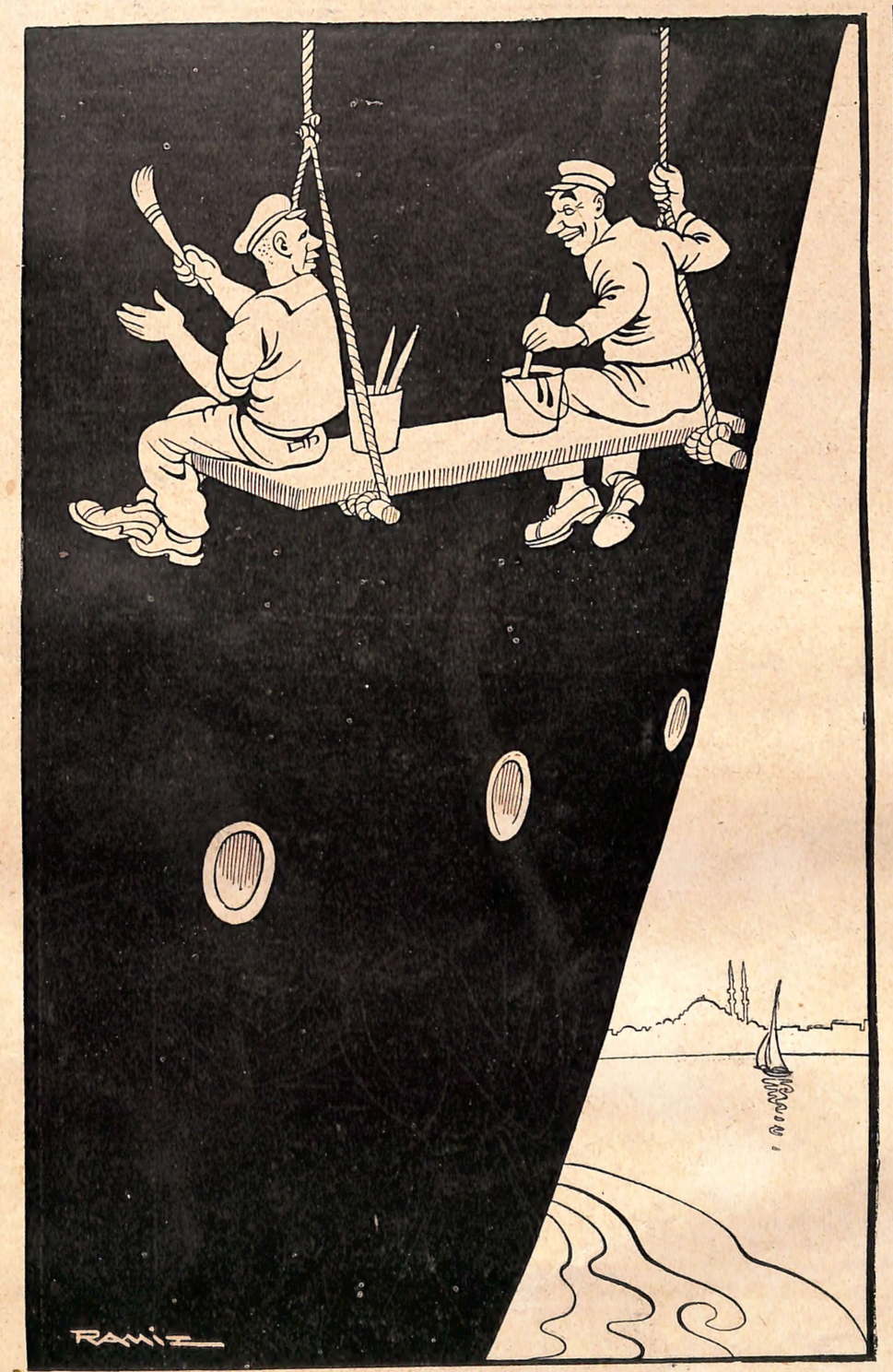

— Maşallah, elin kalafat işlerine, boya işlerine çok yatkın...
— Elbette, evvelce kadın berberi idim!...

HİKÂYE:

İMZASIZ MEKTUP

Hüseyin Cemil o günkü postadan çıkan mektuplar arasında pembe kâğıt üzerine daktilo makinesile yazılmış şöyle bir mektup buldu:

«Aziz dost.

Mektubumdaki bu aziz dost tâbirini görünce gözünüz gayri ihtiyarî kâğıdın altına kayacak ve aziz dostun kim olduğunu öğrenmek istiyeceksiniz. Aziz dost maalesef imzasını koyamamak mecburiyetindedir. Çünkü mesele çok naziktir. Ekseri insanlar gibi imzasız mektuplara siz de belki kızarsınız: «Bırak namussuzu. Söylediğinin aslı olsaydı imzasını koymaktan çekinmezdi» dersiniz. Fakat yine de mektubu okumaktan kendinizi alamazsınız. İmzasız mektupların ekserisi namusu ve ahlâkı pek yerinde olmıyan insanlar tarafından yazılır. Bu muhakkaktır. Fakat verilen haberlerin hepsi daima uydurma değildir. Meselâ ben şimdi size bilmediğiniz ve belki de hatırınızdan geçirmediğiniz bir şeyi haber vereceğim. «Eşiniz sizi aldatıyor» diyeceğim. İçiniz şöyle bir burkulup altüst olmakla beraber, «Olamaz. Bu imzasız mektup sahibinin alçakça bir iftirasıdır» diyeceksiniz. Fakat ben size derhal cevap vereceğim: «İsbat edersem ne verirsiniz? Bana haksız olarak verdiğiniz namussuz sıfatını geri alır mısınız?» Pekâlâ o halde anlaştık... Ayın üçüncü pazartesi günü tam üçü çeyrek geçe (...) bahçesine gidiniz. Deniz tarafındaki ön terasta dolaşmıya başlayınız. Biraz sonra eşinizin orada randevu verdiği insanı beklemiye geldiğini göreceksiniz. Beklenen bahtiyar imzasız mektubun sahibidir. O okadar yüksek ahlâk sahibi bir insandır ki, bu randevuya gelmiyecektir ve gelmeyi hiç bir zaman aklından geçirmemiştir. Eşinizin dediğim saatte bahçeye geldiğini görünce sözlerimin ciddiyetinden şüpheye hakkınız kalmamış olacaktır. Bakî âfiyet.»

Hüseyin Cemil, mektubu evvelâ buruşturarak kâğıt sepetine attı. «Namussuz zevzek» dedi. Fakat bir türlü işile meşgul olamıyordu. Ayağa kalktı. Bir sigara yaktı, dolaşa dolaşa söylenmiye başladı:

— Karımın beni aldatmasına imkân yok... Mektup sahibi onun bir iki gün evvel bir randevuya gitmiş olduğunu iddia etseydi inanmıyacaktım. Fakat o bu randevunun iki gün sonra olacağını söylüyor, dediği saatte (...) bahçesine gidersem karımla burun buruna geleceğimi temin ediyor. Karımın şimdiye kadar bu bahçenin yolunu bile bilmediğine şüphem yok. Fakat ya herifin dediği çıkarsa, ya sahiden onunla karşılaşırsam... O halde? Ohalde mektup sahibinin iddiasında haklı olduğunu kabul etmek lâzım gelecek...

Hüseyin Cemil, kâğıt sepetine iğildi pembe mektubu tekrar aldı, buruşuklarını düzeltti ve cüzdanının bir köşesine sakladı.

* * *

Ayın üçüncü pazar günü saat üçü bir kaç dakika geçiyor... Yani aşağı yukarı imzasız mektup sahibinin verdiği gün ve dakika...

Hüseyin Cemile o sabah karısı yarım ağızla: «Bugün nerdesin» diye sormuştu. O da yarım ağızla cevap vermişti: «Hiç, işimle gücümle meşgulüm».

Genç kadındaki hafif asabiyet Hüseyin Cemilin dikkatinden kaçmamıştı,

Karısının lâkayıt göstermiye çalıştığı bir sesle ve garip bir durgunlukla nereye gideceğini sorması, herhalde mânasız değildi. Hemen Allah hayırlara tebdil etsin.

Havanın son derece güzel olmasına rağmen bahçede o gün in cin yoktu. Hüseyin Cemil iri bir ağacın gölgesine siper olarak yarım saat kadar bekledi. Gelen giden olmadığını görünce içinde garip bir neşe uyandı: «Ben biliyordum onun böyle bir şey yapmasına imkân olmadığını» dedi ve yürüdü. Bu imzasız mektup sahiplerine asılma cezası verseler azdı. Şimdi evine gidecek ve karısını muhakkak işile, gücile meşgul bulacaktı.

Fakat Hüseyin Cemil kapalı gazinonun kenarını dönünce birdenbire bir kadınla karşılaştı. Bu kendi karısı idi. İkisi de şaşaladılar, benizleri birdenbire kireç rengini aldı.

Hüseyin Cemil heyecanını yenmiye çalışarak:

— Hayrola sen misin? dedi.

Genç kadın kaşlarını çattı:

— Görmüyor musun?

— Ne işiniz var burada acaba?

— Alçak..

— Tevekkeli «Yavuz hırsız ev sahibini bastırırmış» demezler...

— Ona ne şüphe... Ne şüphe...

Hüseyin Cemil lüzumsuz sahnelerden çekinmek istediği halde kavga ateşlenmiye başlıyordu.

Genç kadın — Allaha ısmarladık, dedi.

Hüseyin Cemil acı acı güldü:

— Uğurlar olsun... Herhalde eve değil...

— Ona ne şüphe? Babamın evine..

— Nekadar zekisiniz?

— Şüpheniz mi vardı?

— Şüphe değil ama... Vaziyeti bukadar kolay kavrıyacağınız da akla gelmezdi.

— Aman efendim kör kör parmağım gözünde... Yaptığınız alçaklıktan sonra.

— Yavuz hırsız rolünde devama ne hacet var...

— Vicdansız, alçak...

Genç kadın şemsiyesini Hüseyin Cemilin kafasına vuracak gibi kaldırmıştı. erkek bir adım geri çekildi:

— Bir bu eksikti? dedi. Kocanızı aldatmıya kalkın, sonra da işin meydana çıktığını görünce...

Kadın bu defa şemsiyeyi hakikaten Hüseyin Cemilin başına indirdi:

— Alçak... Hem beni aldat... Hem de namusuma tecavüz...

— Randevuya gelen ben değilim zennederim...

— Hep böyle mi gideceğiz?..

— Sen çifendifer yolile gidek demedin mi?!...

— Onu da bana yüklet bari de tamam olsun...

Kadın ağlamıya başlamıştı.

Hüseyin Cemil bilâkis güldü:

— O halde benim.

— Elbette sen... İmzasız mektup sahibine evvelâ namussuz dedim ama, asıl namussuz senmişsin...

Hüseyin Cemil bu defa ciddileşti:

— Ne imzasız mektubu?..

Genç kadın çantasından bir pembe mektup çıkardı:

— Senin bu saatte randevuya geleceğini haber veren mektup...

— Ne söylüyorsun? Sana da mı?

Hüseyin Cemil cüzdanından kendi mektubunu çıkardı, karısına uzattı. Kâğıtlar ayni kâğıdın ortasından kopmuş, iki yaprağı idi. Genç kadına giden mektup Hüseyin Cemile gelen mektubun ayni makinede kopya kâğıdile çıkarılmış bir ikinci nüshasından başka bir şey değildi.

Hüseyin Cemil büyük bir memnuniyetle:

— Demek ayni aziz dostun bir azizliğine kurban gittik...

Genç kadın da heyecan ve sevinçten renkten renge girerek cevap verdi:

— Birimizden biri kendine gelen mektubu yırtmış olsaydı ötekine masumiyetini isbat edemiyecekti demek...

Hüseyin Cemil — Boşu boşuna da bir şemsiye yedik ha? dedi.

Genç kadın elile kocasının başını okşadı:

— O acıyı sana unutturacağımı vadederim...

Sukuşu

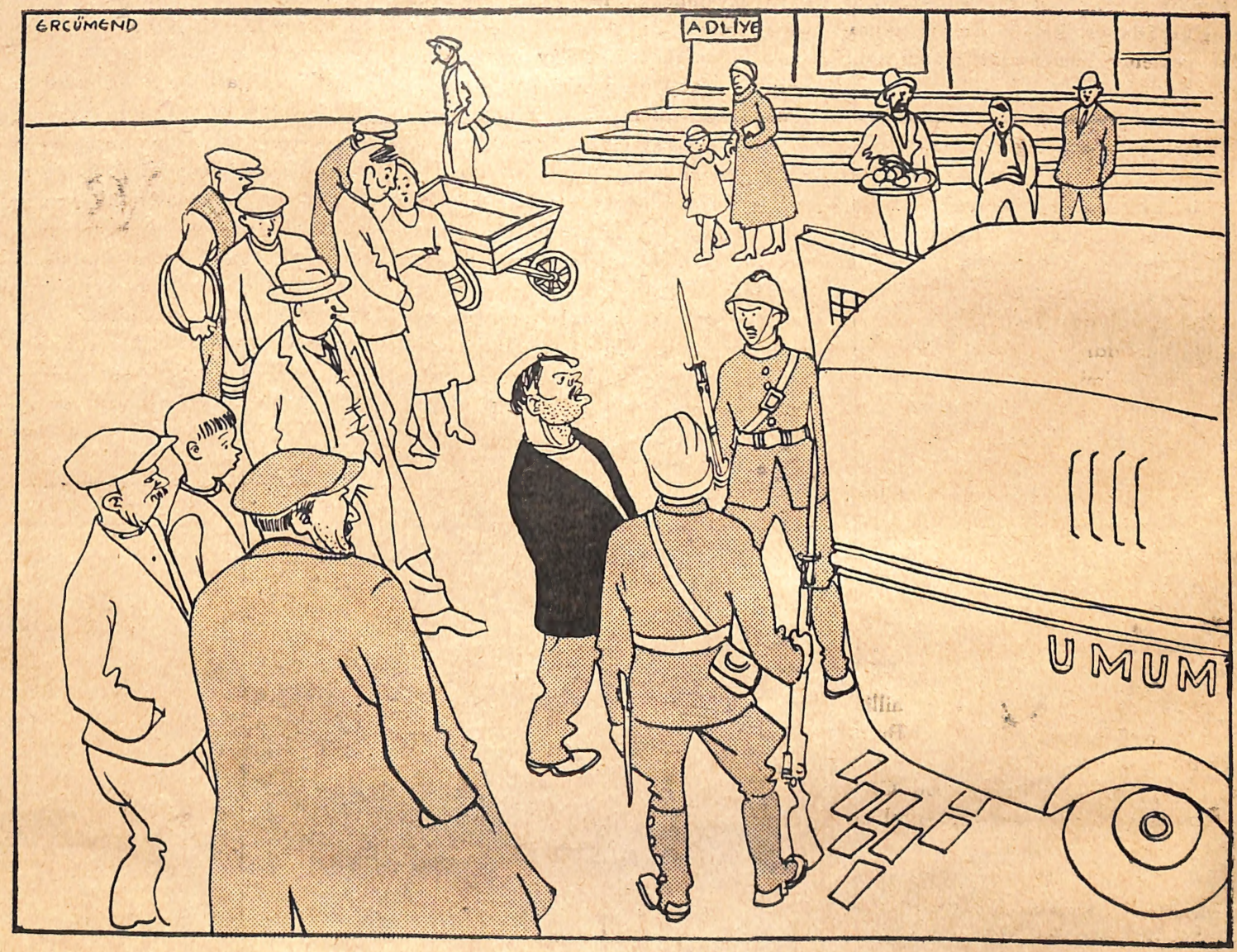

Sabıkalı — Her seferinde ayni otomobil... Bunun 938 modeli çıkmadı mı?...

Büyücülüğe Falcılığa Dair

Her Yılbaşında Avrupa ve Amerikadaki büyücüler, falcılar paçaları sıvarlar. İstikbali aydınlatmak için bir sürü kehanette bulunurlar. Bu kehanetler ora gazetelerince alaya alınır, karikatüristler karikatür yaparlar, mizah mecmuaları bedava yazı buldukları için sevinirler.

Fakat dikkat ettiniz mi bilmem, bu makule saçma sapan yazılar, bizim yevmî gazetelerin bir müddet baş havadisini teşkil eder. Amerikada yarı meczup bir karı «Harp olmıyacak!» mı dedi. Haydi bizim başmuharrirlerin paçası tutuşur. Yarım ağızla «Falcılığa itimat caiz değildir ama, kâfir karı oturaklı konuşmuş...» diye başlıyarak harp olmıyacağını isbata girişirler.

Yani ya elâlemin şakaya aldığı herze vekilliği bizde birçok siyasî makalât muharriri ciddî sanıyorlar. Bunun sebebi nedir? İşte bu küçük makalemizde bunu araştıracağız.

Önce şunu bir daha söyliyelim: Gazetelerimiz frenk ceridelerinden fena birer kopya halinde çıkarlar. Bir frenk gazetesinin uçurduğu balon, dört, beş gazetemizde birden - terceme edenlerin palavracılığı ve ferasetile mütenasip bir şekilde - çıkar. Bu arada meşhur frenk muharrirlerinin tahminleri de bulunur. Bazan «Kocaman meseleler» bazan «Mühim davalar», bazan da «Hususîdir» başlıkları altında okuduğunuz bu tahminlere bizim büyük siyaset muharrirleri de özenirler.

Galiba bizim üstatlara göre falan tarihte şöyle olacak, feşmekân tarihte böyle olacak demek, Yılbaşılarında kehanette bulunan falcı karıların marifetile omuz öpüştürmek sayılıyor. Bundan dolayı kütüphaneler devirmiş frenk diplomatile, saçını taramaktan âciz, pis, mendebur, cahil falcı karıyı bir tutuyorlar.

Ve bunun neticesi de şöyle oluyor: Habeş harbi mi patladı? İşte bizimkilerin tahminlerinden bazıları:

★

«Habeşler cengâver millettir. Falan tarihte Menelik İtalyanları harap etti. Yine harap edecek.»

★

«Habeşin nüfusu 14 milyonu aşar. Yarısını kadınlara, çocuklara, ihtiyarlara çıkarsak, geriye 7 milyon delikanlı kalır. Halbuki İtalyan ordusu topu topu iki yüz bin kişi. Bu Habeş kuvveti İtalyanları alimallah tükrükle boğar.»

★

«İngiliz Süveyşi kapar, Fransız iktısaden yüklenir, binaenaleyh Habeş galip gelir.»

★

«Habeşe gönderdiğimiz hususî muhabirimiz (!) yazıyordu, orada bir Hindenburg siperleri varmış. Sade İtalya değil, bütün Avrupa yüklense vızdır. İşte bu malûmata istinaden diyebilirim ki, Habeş kazanacaktır.»

Habeş - İtalya harbinin karışıklığı içinde bu ciddî başmakaleler böyle geçer. Hiç birimiz üstatların, İperit denilen zehirli gazden, motorlaşmış ordudan, tayyare kuvvetinden, göçebe Habeşin çırılçıplaklığından, İngilizin Süveyşi kapatamıyacağından ve bilhassa Fransız Başvekili faşist Laval'in İtalyaya çullanmıyacağından bihaber olduklarını farketmeyiz.

★

İspanyada isyan çıktı ha! Gelsin tahminler:

«Bütün ordu millîcilere - bu millîcilik de o âsilere nasıl mal edildi? Bu da ayrı bir meseledir. Evet, ne diyordu üstat - bütün ordu millîcilere geçti. Cümhuriyet dayanamaz, devrilir. Kıral gelir.»

★

«Madridi almak milliyetperverler için bir saat meselesi olduğuna nazaran Akdeniz meselesini düşünelim. İspanyada faşizm galip geldiği cihetle Akdenizde İngiliz siyaseti hapı yutmuştur.

★

«General Franko şimal eyaletlerini zaptetti. Şimdi cenuba dönecek. Katalonyayı, ortadan kaldıracak, Barselona girecek. Bu işe de son verilmiş nazarile bakabiliriz. Mesele artık general Frankonun kuracağı büyük faşist devlettedir. biz gayri onu tetkik edelim.»

★

«İtalya Nivon anlaşmasına girmeyince bu harp demektir. Artık Akdenizde top patlıyacak. Bu muharebede İtalyanın yenilmesi nekadar mümkünse, İngilizin yenmesi de okadar mümkündür.»

Fakat iki senedir İspanya isyanı devam eder. Madrid dayanır. Hattâ cümhurivet kuvvetleri hücuma geçerek âsilerin en kuvvetli mevzilerini ellerinden alırlar.

Hele Çin, Japon meselesi büsbütün içler acısıdır. Türkmenistan veya Mogolistan taraflarından geldiği için kendisini oralar hakkında yegâne allâme sanan bir siyasî muharrir şöyle yazar:

«Çinliler teslim olmayı düşünüyorlar. En mükemmel iş de budur. Japonyaya dayanılmaz. Hem Japon fena bir şey istemiyor ki, Çin cümhuriyeti ordusunu dağıtmalı, şimal vilâyetlerini bana vermeli. Tabiî harp tazminatı da isterim. Bir de yalnız benim malımı alsın. Diyor. Çank-kay-şek bunları aklı varsa kabul etmelidir.»

«Japonya Çine medeniyet götürüyor. Cengiz hanın İmparatorluğunu tekrar diriltiyor. Bu suretle Asya Türkleri Japonlar sayesinde istiklâllerine kavuşacaklar. Hay şu Japonlar çok yaşasın. Varolsun. Zaten Çine Mogolları kurtarıp Cengiz İmparatorluğunu tekrar kurmak için hücum ettiler, Böyle muhterem bir politikanın hiç başka bir niyeti olabilir mi? Göreceksiniz şu Çinlileri bir tepelesinler Asya milletleri nasıl rahat edecekler.»

İşte bazı gazetelerin en ciddî ve en siyasî tahminleri böyledir. Bunun esbabı ise bence, bizim üstat siyasîlerimizin yılbaşı falcılarile meşhur Avrupa siyasîlerinin tahminlerini biribirlerine karıştırmalarındadır. Ne yapalım, her yiğitin bir yoğurt yeyişi olurmuş. Hem siyasî makale yazmakla yoğurt yemek pek aykırı şeyler değildirler. Zira üstatlarımız başka türlü her bahsin altından böyle yüz akile nasıl çıkarlardı. Hay Allah cümlesine selâmet versin!

Kulak misafiri

Bayan — Misafirlere radyo aldık dedim, çalarken çalarken bazı birdenbire dur da, İstanbul radyosu çalıyor zannetsinler!...

Bayan — Büyük bir matemim var...
Bay — Sahi mi?..
Bayan — Elbette sahi, görmüyor musun, saçlarımı bile siyaha boyadım!...

ISPANYOL KADINI

Yazan:
NECET RÜŞTÜ

Onun siyah saçları öyle bir tutam tel ki,
Parlak dalgalarile süsler şakaklarını!...
Gençliği en kuvvetli bir silâhıdır belki:
Kederinden can verir görürse aklarını!...

★

Bir tarafa çekilip sessiz oturmadansa,
Şarkılar söylemeli, her dakika gülmeli!..
Kitaranın sesile yine başladı dansa:
Vücudü yılan gibi kıvrılıp bükülmeli!..

★

Bazı kalbi yumuşar, bazı da bir tunç olur,
Hem kendisi hıçkırır, gözyaşı döktürür hem!..
Eğer candan severse aşkı pek korkunç olur:
Sevdiğine acımaz bu alev gözlü Bohem!..

O gençleri koşturmuş, gençler onu sürümüş,
Tatmış bütün zevkile aşkın gecelerini!..
Çıplak omuzlarına ince bir şal bürümüş,
Gezer Valansiyanın limon bahçelerini!..

★

O kıvrak vücudünü gören aşkile inler:
Kalçalarını süsler ipek bir şal belinde!..
Hareketsiz kalamaz çalarken mandolinler:
İşte dansa başladı Kastanyeti elinde!..

★

Dolaştığı ilkbahar bahçelerine bedel,
İspanyayı kaplıyan şimdi bir karakıştır!,..
Can verdi iki ateş arasında bu güzel:
Orada kadın değil, İspanya kalmamıştır!..

— Belediye imar ameliyatına başlıyor galiba...
— Nereden anladın?...
— Operatör Cemil ile operatör Emin de işe karıştı da!...

SÖZÜN GELİŞİ

Yazan:
ÇAMDEVİREN

Döndü Üstündağ'ımız yolculuktan zaferle,
İstanbulun ağzına sunduğu bir şekerle!

Şekerin arkasında biber göründüğünden,
Tatlanmıyor ağzımız, nedense, bir haberle.

Bugün tozdan, çamurdan geçemezken şehirli,
Yarın döşenmiş bulur caddeleri mermerle.

Bugün tren, tramvay, otomobil, otobüs,
Yolcuları ezmeye koyulurken seherle;

Yarın canın kazadan kurtulur, seyredersen,
Yeraltından tüneller, üstünden köprülerle!

O «Yarın» adlı peri gelinceye kadar sen,
Ağzında diş kalırsa sıka dur bin kederle:

Ya git, Edirnekapı çölünde toza bulan,
Yahut da var, Cihangir bataklığında terle!

İstanbulun imarı dile kolay, ele güç,
Bu iş olur, azizim, sözle değil, eserle.

Kurbağadan ayırmak maksadile insanı,
Çamurdan kurtarmalı, ilk önce, bir seferle:

Kaldırımsız caddede dolaşmak menedilsin.
Nitekim yük taşımak yasak oldu semerle!

Bir hizaya getirmek kasdile binaları,
Sonra yeksan etmeli, ne yapılmışsa, yerle...

Prost plânlarını yapıncaya kadar ben,
İstanbulu kurardım yeni baştan keserle.

Lâf kıtlığında asma buduyor Çamdeviren,
Kulak verme, Üstündağ, sen yolunda ilerle!

ÇAMDEVİREN

Bizim Madam

Mahalle mektebine beraber başladık. Harp içinde idi. Onların evlerinde her zaman çifte lâmba yanardı, biz karanlıkta otururduk. Pederi az daha meşrutiyette mebus oluyordu. Fakat sonra:

— Mebusluk da neymiş? Bir devridaim olur. Geçtim beş, on para dünyalığımızı hazineye kabzederler.

Diye kabul etmediği duyuldu.

Vagon işlerinin alıp yürüdüğünü, biz Ahmedin sefertasından anlardık. Bütün talebe süpürge tohumundan ekmem yerken o, köfteden, dilberdudağına kadar zıkkımlanmadık nane bırakmazdı.

Lâkin yüreği fena oğlan değildi. Daha doğrusu fena olamıyacak kadar budala idi.

Sultanîye de beraber gittik. O, sınıfın dümeninde oturuyordu ama, gittikçe kendini toparlıyordu. «Bir dirhem et, yüz ayıp örter» diye bir lâf vardır ya, bol para da bir iki ton budalalık, mankafalık setreder.

Sınıflar büyüdükçe oğlan geldi gelişti. Önce bir altın saat aldı. Cebinde altın saat taşıyan çocuk Ahmet gibi dangalak da olsa, artık olur olmaz oyuna girmezdi. Ağırlaştı. Bir, iki yıl içinde modadan, kostüm kumaşlarından, ipek gömlekten dem vurmıya, dans dersleri almıya başladı.

Bir gün de bizi kahkahadan kırıp geçiren bir sersemliğini ortaya çıkardık. Hazret gitmiş, her kaç kuruşsa vermiş kartvizit bastırmış:

AHMET ALAÇAM ZADE
Sultanî talebesi

Diye yazdırmış. Aylarca söyleyip bitiremedik. Fakat o hiç oralı olmadı. Hepimizi ablak ve biraz kanlı suratını buruşturarak:

— Siz kibarlıktan ne anlarsınız?

Diye tersledi.

* * *

Ben Avrupa imtihanlarında okadar iltimaslının arasında nasılsa muvaffak olup Parisi boyladım. Ahmet de babasının parasına güvenerek çıkageldi.

Bir, iki kere tesadüf ettik. Fakat benimle karşılaşmaktan hazzetmediğini saklamadı. Sebebini merak ettim. Meğer külhani Alaçam zadeliğe bir de paşalık eklemiş, ötede beride:

— Ben paşazadeyim. Babam «Sültan Ruj'u, yani Abdülhamit» i devirenlerin elebaşısıdır. Bosfor'da yani (Boğazda) şöyle yalılarımız, Korndor'da yani (Haliçte) böyle saraylarımız var.

Deyip duruyormuş.

* * *

Memlekete döndükten birkaç sene sonra idi. Ahbaplardan birisi:

— Bizim Ahmet de tahsilden döndü.

Dedi, sordum:

— Hangi Ahmet?

— Kartvizitli Ahmet.

— Yok canım.

— Şakayı bırak, mühim bir şirketin müdürüdür. Anlarsın ya, şirket pederin malı. Oradan bir kontes getirdi. Lâf arası «Bizim madam» diyor da başka bir söz demiyor.

Yine meraklandım. Madam la Kontesi Tokatliyanda bir baloda gördüm. Hey canına, ben bu la kontesi, Fransada konteslerle alış verişe hiç girmediğim halde görmüş gibiydim.

Nihayet hekesin etlisine, sütlüsüne karışan bir münasebetsiz dost kıvrandığımı sezince serencamı anlattı:

— Kontes, dedi, Monmartr'da küçük bir meyhanede kasadardı. Bizim kişizadeyi, oraya «Entelektüel dediğin son kertesine kadar Bohem olmalı, yani işi serseriliğe vurmalı» diye kandıran bir iki Paris züppesi dadandırmış. Madam la kontesin o zamanlarda konteslığı falan yoktu. Sokakta sürtmekten

— Okadar balıkyağı alıyorum, yağlı şeyler yiyorum da yine semirmiyorum, siz ne yapıyorsunuz?
— Kolayını buldum, karıyı ahçılık mektebine gönderiyorum, Ben de tecrübe tahtası oldum!...

imanı gevrediği için meyhane patronile mercimeği fırına vermiş, kasaya kurulmuştu. İşte üstat «Münevver olmak için serserilik kâfidir» fikrine saplanınca Parisli dostlarla bu meyhaneye postu serdi. Gel zaman, git zaman kasadaki matmazelle işi ilerlettiler.

Bir gün beraber kaçtıklarını duyduk. Sonra izlerini bir müddet kaybettik. İşte bugün kontesle paşazadeyi elimle koymuş gibi burada buldum. Gel seni takdim edeyim.

* * *

Kontesle bahtiyar zevcine yeniden takdim edilmek bir hâdise oldu. Bizim oğlanın budalalığı insanın içini sızlatacak derecede azmıştı.

— Madam la kontes.

— Bizim madam.

— Madam la kontesin şatosu... Derken bu kepaze masala çoktan inandığını saklamıyordu.

Ahmedin balıketindeki vücudü, mütemadî suiistimallerle çiroza dönmüş, suratı uzamış, limon küfü rengini almıştı.

Madam la Kontes bir aralık kapı önünde bir ahbabile konuşan sıska kocasına baktı baktı da, arkadaşıma frenkçe:

— Ne inkisarı hayal, dedi, bilemezsiniz, ne inkisarı hayal. Harem yok.. En fenası öyle seksen karılı kuvvetli erkek yok. Ben bizimkinin kofluğuna kızmıyorum. Onun ne mal olduğunu Fransada anlamıştım... Şark bizim kitaplarda daha güzel.

Madam la Kontes'e sık sık raslıyordum. Bir takım pehlivan yapılı ecnebi mühendislerle golf partileri, uzun at gezintileri yapıyordu.

* * *

Geçenlerde meraklı ahbabıma tekrar rasladım.

— La Kontesin macerasını duydun mu?

Diye sordu.

— Hayır. Deyince anlattı:

— Oğlan encam gözünü açabilmiş. Madam la Kontesi bir gece fena bir vaziyette yakalamış. Kolundan tuttuğu gibi sokağa salıvermiş.

— Yok canım!

— Evet, mahut evlerden birinin sahibesi eski dosttur. Dün öğleden sonra telefon etti. Beni oralarda Sıtkı bey diye tanırlar.

— Sıtkı beyim, mezonuma bir âfet düşmüş ise hıp deyi seni derhatır ettim. Ev pilicidir, cennet taamıdır, görüp agnarsın. Ben Madam la Kontesim buralara Vis uğruna tekerlenmişim deorsa, inanaşım geloor. Gayri otoya atlarsın, aeroplana sıçrarsın, ne halt edersen eder yetişirsin, benden Sıtkı beyime çıtlatması...

Dedi. Hemen fırladım. Huzuruma çıka çıka bizim Madam la Kontes çıkmaz mı? Ne ise, hatunu o gönül yarasile yüzüstü bırakamadım. Bir iki kelime ile teselli ettim.

— Alçak herif, ben de onu Toleräns sahibi bir centilmen sanırdım.

Diye bir müddet ağladı, Sonra madam la Kontes kaçın kurası, tabî sırıtmıya başladı.

İşte «Bizim madam» hikâyesi şimdilik bu halde.

* * *

Artık Ahmedi arada bir görüyorum. Madam la Kontese uymak için son moda elbiseler yaptırırdı. Bu huyundan vazgeçmiş, kafasına eski bir melon şapka geçirmiş, bol uyuyup, bol yediği için göbek salıvermişti. Az zamanda yüzü öylesine yusyuvarlak oldu ki, eski tek gözlüğün suratının neresinde durduğuna şaşarsınız.

İşte böylece bizim Ahmet nihayet havasını bulmuş bir yabancı memleket çiçeği gibi gelişti.

Geçen hafta duydum. Evde annesinin büyütmelerinden bir besleme Fatma kız varmış, Allahın emri, peygamberin kavlile onu nikâhlamış.

Artık «Bizim madam», «Bizim la Kontes» demiyor, söz evden açılırsa, refikai hayatı için:

— Köroğlu!

Diyormuş.

İspinoz

ET UCUZLARSA:

— ..... Celâl Bayar'dan herkes memnun...

— Yalnız eşek sahipleri memnun değil!...

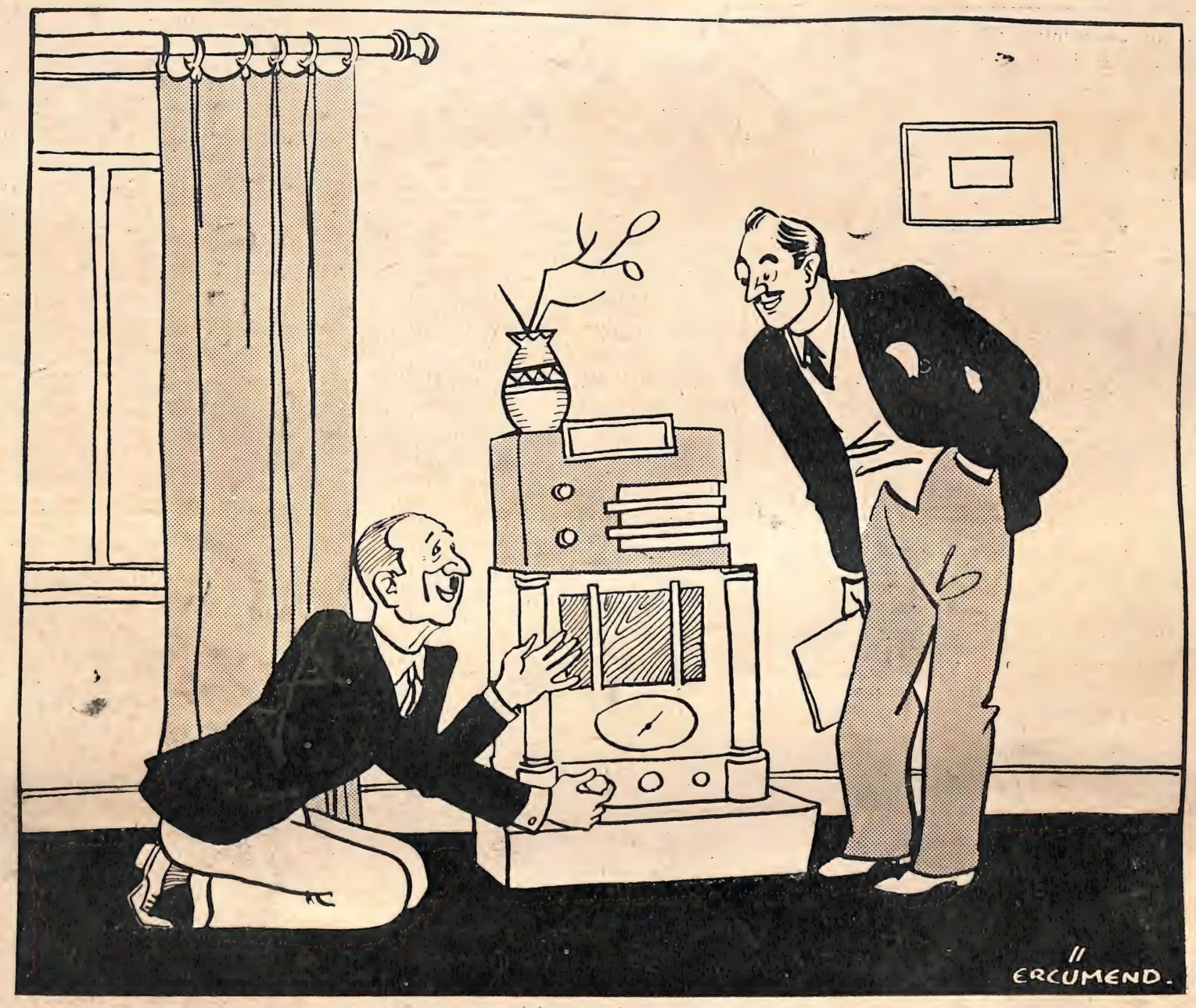

— Neden iki radyoyu üstüste koydun?

— On lâmbalı bir radyo almak istedim çok para istediler. Ben de iki tane beşer lâmbalı aldım, ayni işi görüyor!...

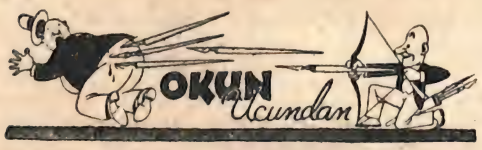

Palavracı diye kendini göstermiye lüzum olmıyan yerde farfaracılık eden adama derler.

★

Eskiden seciyesi olmıyana adam denmez, diyorlarmış. Şimdi galiba bu sözü «Parası olmıyana» diye tashih etmişler.

★

«Çok gürültü, az iş» tabiî be azizim... Gürültü etmeyi sen işten saymıyor musun?

★

«Her hızlı gideni yoruluyor sanma» diyorlar. Adım başında duran İstanbul tramvaylarını düşünürsen doğrudur.

Durup dinlenmeden çok sevdiğini mi söylüyor, muhakkak yalandır.

★

Toklar «Taze ekmek iştahı açar» diye bir söz ediyorlar. Açlar da buna karşı: «İştahı açmıyan ekmek yoktur, ister taze, ister bayat olsun» diyorlar.

★

Susan adam asla haksız çıkmazmış, Buna kimse hayır demez ama, susan adamın haklı çıktığı da görülmemiştir.

★

Yaşamak için bir şeye inanmak, bir çok şey bilmekten daha lüzumludur.

★

Fevkalâde bilgiler, eğer şuurlu bir kafada bulunmuyorlarsa insanlık için felâkettirler. Zehirli gazı, harp tayyaresini, mitralyözu hatırladım da bu söze iman ettim.

«Başkalarına iyilik etmek, kendine iyilik etmektir» diyorlar. Bütün dostlarım beni «başka» telâkki etseler nekadar memnun olurum.

★

«Kendi kendine yaşamak bir hazine» imiş. Burada şüphesiz toprak altında olup henüz keşfedilmemiş hazineler kastedilmektedir.

★

Dünyada işitmek ve anlamak istemiyen adamdan daha sağırı yoktur.

★

Kendi isteğinle kaybettiklerin sana kıymetli birer tecrübe kazandırmışlardır. Bunu hatırla da olur olmaz şeye yanma.

TARİHTEN ÇİZGİLER: KURBAN BAYRAMI MÜNASEBETİLE ARZI TEBRİKÂT VE ARZI UBUDİYET:
Arzı tebrikât için huzura çıkanlar yerlere kapanmakta biribirlerile yarış ederlerken, korkak ve vehham padişah da suikast korkusile sağ elinde tuttuğu tabancayi arkasında saklar ve böylece tebrikleri kabul ederdi!...

Peçe ve Çarşaf...

Memur, masasından başını kaldırdı ve karşısında siyahlara bürünmüş upuzun bir kadın gördü. Peçe resmen yasak olduğu için yüzüne peçe koyamamıştı. Fakat buna mukabil siyah çarşafını yüzüne örtmüş, yalnız gözünün bir tanesile yüzünün ancak parmak basılacak kadar bir yerini açık bırakmıştı. Lâyik memurun canı sıkılmıştı:

— Ne istiyorsunuz bayan? dedi.

Kadın bir el hareketile çarşafındaki deliği biraz daha küçülterek kırıttı:

— Bir istidam var da efendim... Onun arkasını kovalıyorum... Bizim dairelerde iş çıkmaz ki... Bukadar da inkılâp oldu...

Memur daha ziyade hiddetlendi:

— Bak maşallah her şeye aklın eriyor bayan, dedi, inkılâbın ne olduğunu da maşallah anlamışsın... Öyle ise bu halin ne?

Kadın da sertlendi:

— Halimde ne varmış?

— Daha ne olsun.. Bu zamanda kendini umacıya, karakoncolosa çevirmişsin... Yüzünü saklamıya ne sebep var?

Münakaşa büyüyordu:

— Ne karışırsın bana, dedi, yüzümü namahrem erkeğe göstermek istemiyorum... Bu benim hakkım değil mi?

Memur da hiddetle yerinden kalktı:

— Yüzünü göstermek istemiyorsun ama, sen bir gözünle herkese bakıyorsun... Öyle ise ben de sana yüzümü göstermek istemiyorum... Kapa o çarşafındaki deliği bakayım...

EV SAHİBİ

İki ahbap arasında:

— Geçen gece ben evde yokken hırsız girmez mi?

— Aman çok bir şey aşırmadı ya!

— Hayır be yahu, karım zavallı hırsızı ben zannetmiş, adamcağızı perişan bir halde hastaneye götürmüşler.

Görmüş geçirmiş!

Delikanlı doğuşundan utangaçtı. Bir yabancının yanında iki kelimeyi bir araya getirip söyliyemezdi. Hele bayanların önünde âdeta nutku tutulurdu. Fakat ne çare ki, komşunun esmer güzeli kızına tutulmuştu. Kız da müsamahakâr davranıyordu. Bir gün salonda yalnız kaldılar. Mahcup oğlan kekeliyerek:

— Af buyurunuz, dedi, okadar güzelsiniz ki, şüphesiz şimdiye kadar bir çok gençler sizi kucaklamak için yalvarmışlardır.

Genç kız bütün safiyetile şu cevabı verdi:

— Hayır, bunu ilk defa sizden işitiyorum, ötekiler hep söylemeden kucaklarlar...

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 6 —

Sadık, efendisini görünce oturduğu masadan sıçradı. Kapıcının etrafındaki grupa yaklaşır gibi yaparak üstüne doğru yürüdü. Bir an göz göze geldiler. Necati efendi, bu çok şık, çok kibar adamı ömründe ilk defa görüyormuş gibi, oralı olmadı. Bavulu yere bırakarak kapıcı mahalinin karşısındaki ilânları, tren, otobüs, vapur tarifelerini okumıya başladı. Ellerini arkasına kavuşturmuş, bacaklarını biraz açarak germişti.

Sadık kapıcıdan bir zarf kâğıt istedi. Bodos Sadık beyin yaklaştığını görünce sesini kesti ve sesini keser kesmez etraftakiler uzaklaşarak önünü açtılar. Bodos arkasını kendisine dönmüş, ilânları okuyan hirpani herifi gördü. Dakkasında kan başına sıçradı. Kendi kendine:

— Amanın gılığa bah.. Dedi, depesinde paralanası gutuyu da yire sermiş.

Tam çıkışacağı sırada Sadık beyin orada olduğunu, hâlâ kendisinden zarf kâğıt beklediğini hatırladı. Arkasındaki gözlerden bir zarf kâğıt çekerek sordu:

— Başha bir emrin var mı ceerim?

— Şimdilik yok fakat biraz sonra gezmek istiyorum ama ayağım kayar da düşerim belim kırılır diye korkuyorum.

Bu söze kapıcı başı ile beraber arkası dönük adam da kahkaha ile güldü.

Bodos dayanamadı. Gayri bukadarı da rezaletin dik âlâsı idi. Hemen coşmıya hazır bir sesle Necati efendiye hitap etti:

— Baa bah babalıh... Burada alış viriş idilmez, çeh arabanı, başha kapıya get.

Necati efendi başını çevirerek sordu:

— Bana mı söylüyorsunuz?

— He...

— Ben satıcı değilim ki kapıcı başı.. Müşteriyim.

— Müşteri mi, amanın deem, müşteri he? Sana buralar pahalı gelir, kül, kömür olur gararırsın...

— Para vermiyeceğim ki... Pahalılık düşüneyim.

Bodos bu sözden hiç bir şey anlamamıştı. Yardım ister gibi Sadık beyin yüzüne baktı. Fakat Sadık bey çoktan mektup yazmıya dalmış, kafasını kâğıda iğmişti. Bodos kimseden ümit kalmadığını görünce kendini topladı ve çıkıştı:

— Haydi gevezelenme, topla pılını pırtını. Boynunu gır... Depelerim.

— Yavaş gel kapıçı, sen kaç paralık adamsın ki, bana böyle lâflar ediyorsun. Bu otelin müdürü, direktörü yok mu, seni buraya kim bağladı çomar?

— Ni dedi, ni dedi?

— Ni dedi? Diye diz döveceğine gözünü aç ben komisyoncu Necati efendiyim. Celâdet gazetesinin ikramiyesini kazandım. Bu otelde tam on beş gün ayaklarımı uzatıp yan geleceğim. Tam on beş gün keyif süreceğim. Oteliniz beni iki hafta yatırıp beslemiye mecburdur, işte kâğıtlarım.

Bu sözü duyar duymaz Bodosta şafak attı.

— Elen biyol.. Elen ceerim.

Diyerek direktörü aramıya koştu.

Sadık efendisile yalnız kalınca sesini alçaltarak:

— Yeter artık beyim, insanları işte anladınızsa anladınız. Gidelim buradan iş sarpa sardı. Felâketi size nasıl anlatayım. Benimle beraber gelen delikanlıyı şey... Sandılar... Şey...

— Hemen susup defolmazsan, bozuşuruz.

Ahmet Yarar çok sert ve kat'î idi. Sadık başını önüne iğdi. Bu sırada yukardan inen ansansörün kapısı açıldı, Osman Nuri göründü. Kapıcı mahalline doğru yaklaştı. Sadık, iki gazete talilisini karşı karşıya görünce oralarda duramadı. Geriye dönerek kenardaki masalardan birine çöktü:

— Gidi budalalar, diye mırıldanıyordu, kocaman zengini fakir, fakir herifi milyoner sanmanın ne âlemi var? Otel elinizden gidecek de haberiniz olmıyacak.

Osman Nuri kapıcıyı yerinde görmeyince Necati efendiye:

— Affedersiniz efendim, dedi, kapıcı yok mu?

— Yok.

— Allah allah,.. Sizin bavulunuzu neden koşup almamışlar. Halbuki bana öyle iltifat ettiler ki.

— Kim bilir, burada belki herkesin şahsına göre muamele yürütüyorlardır. Size daha açıkçasını söyliyeyim mi? Beni içeri alıp almıyacakları da henüz meçhul.

Osman Nuri karşısındaki adama dikkatle bakıyordu. Sözlerini duymamış gibiydi. Birkaç saniye öylece durduktan sonra yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı, Birdenbire:

— Sefa geldiniz Necati efendi, dedi, sefalar getirdiniz.

— Vay adımı nereden bildiniz?

— Ben bilirim, sade Necati efendi olduğunuzu değil, komisyonculuk ettiğinizi de biliyorum... Ne iyi olmuş da fizyonomi öğrenmişim. İnsanları işte böyle görmemle zamirlerini keşfetmem bir oluyor. Dahasını da söyliyeyim mi?

— Yeter artık, ben de lep demeden leblebiyi anlıyan takımındanım. Celâdet gazetesi okuyucularından olduğumu, müsabakada ikinciliği kazandığımı da bülbül gibi söyliyecek, beni hakikaten haptedeceksiniz. Siz Osman Nuri bey Beyazıt değil misiniz? Şükür tanıştığımıza...

İkisi de kahkahalarla gülerek birbirlerinin ellerini sıktılar ve kapıcı mahallinin yüksek önlüğüne dayanarak şanstan, kaderden konuşmıya başladılar.

Sadık yüzüne bir gazeteyi siper alarak vaziyeti hayran hayran seyre dalmıştı.

— 12 —

Kapıcıdan felâket haberini alan direktörün bir an dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

— Vay canıma, diye homurdandı, ben ötekini tamamile unutmuştum. Doğru söyle Bodos büsbütün insan içine çıkamıyacak bir herif mi?

— İnsan içi ni dimek beem, yabanın hoyratı! Bir gılıh bir gıyafet... Bitti utilin namusu... Bitti.

— Öyle ise ne duruyoruz, kimseye görünmeden belki defederiz yürüyelim.

Peş peşe koşar gibi yürüdüler. Koridoru döner dönmez dünyanın en feci manzarasile karşılaşmış heyecanlı insanlar gibi durakladılar: Yeni gelen kılıksız herif sahte milyonerle gülüşüp konuşmuyorlar mı?

Direktör Bodosun bir münasebetsizlik yapmasından korkarak fısıldadı:

— Sen sakın lâfa karışma. İnsanların yüreğini anlamak için tepdil gezen zengin oğlanın yanında herifi kovarsak, kepazelik çıkar, ben çaresini buldum.

— Çare bulduğun bir şey deel Arif beem, bizim zengun topdan divane... Telifun iden garı bine bin gattı dediydim emme, yirden göğedek haklu.. Şu garınağrısını defle... Müşteriler görmeden ortadan sır et.

Direktör Necati efendinin önünde derin bir reverans yapınca Osman Nuri yeni dostunu takdim etti:

— Celâdet gazetesinde müsabakayı kazanan ikinci talili Necati efendi.

— Müşerref olduk beyefendi, zaten teşrifinize dört gözle muntazırdık. Bodos ağa şuradan bir garson çağır da beyefendinin bavulunu yukarı götürsün. Siz teşrif buyurun efendimiz, odanızı göstereyim. Tabiî bu akşam yorgunsunuzdur. Yol yorgunluğunu hic bilmez olur muyum efendim, yemeği odanıza çıkarsınlar, yani hiç aşağıya inmeyin. Rahatsız olmayın!

— Bilâkis direktör bey, hiç yorgun değilim, Osman Nuri beyi pek sevdim, onunla tekrar görüşmek zevkini dünyada feda edemem. Burada isek yine görüşürüz, Osman Nuri beyciğim şimdi odamı öğrenip gelirim.

Bu söz karşısında direktörün yüzü sapsarı kesildi ama, dişlerini sıkarak sustu. Bir garson Necati efendinin bavulunu aldı. Üçü uzaklaşınca Bodos Osman Nuriye sokuldu:

— Dalih deyi işte bua dirler beem, dedi, bunca kibardan müşterilerimiz durup dururken bak gettinizde kiminle tanış oldunuz!

— Ben kibar değilim ki, kibarlarla konuşayım ağa, Necati efendi benim denğim.

— Orası da öyle emme...

— Sana bir şey soracağım, Bodos efendi, burada her müşterinin odasına Van kedileri koyar mısınız?,

— Gomayız.

— Şu halde benim odada ne işleri var?

— Seversiniz deyi mahsus goduk..

— Ya...

— İlbette...

Osman Nuri bu hususî iltifatın nereden geldiğini kestiremedi. Fakat yıllardır işsiz gezen, her taraftan nazikâne kovulan adama bu otelde geldi geleli gösterilen hürmetin zaten sebebini anlıyamıyordu. Omuzlarını silkerek salona doğru yürüdü.

— 13 —

Asansör dördüncü katta durunca dışarı çıktılar. Necati efendi mükemmel yol keçesile döşeli koridora doğru yürüyecek oldu. Fakat garsonla direktörün dar bir merdiveni çıkmıya başladıklarını görerek peşlerine takıldı. Beşinci kat otelin tavanarası idi. Buraya asansör gibi kalöriferin de çıkmadığı dehşetli soğuktan belli idi. Tavan son derece alçalmış, koridor iyiden iyiye karanlıklaşmıştı. Çıplak tahtalı aralığın sonuna kadar yürüdüler. Direktör anahtarı üstünda duran bir odanın kapısını açtı. İçeri giren garsondan sonra Necati efendiye yol vererek:

— İşte odanız burası efendim, dedi, maalesef aşağılar hep dolu.

— Bundan daha küçük bir odanız varsa bana ihtiyaten onu verin. Belki benim kadar kalender olmıyan bir müşteri daha gelir, buraya misafir edersiniz.

— Başka müşteri gelirse düşünürüz.

— Bakalım, oh çok memnun oldum. Odada tek karyola ile küçük bir dolaptan başka bir şey yok. Ben karışık mobilyeli odalarda zaten yatamam.

— Sizi tabiatınıza uygun bir şekilde ağırladığımız için mesudum.

— Değil miya efendim, a, bakın ısmarlama yaptırsam bukadar tabiatıma uygun olmazdı. Odanın pencereleri de yok. Enfes vallahi, şu tepe camından mı nefes alacağım?.

— Evet.

Necati efendi damağını şaklatarak:

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, huyum kurusun, pencereli, geniş, sıcak odalardan nefret ederim.

— Bunu bilmiyordum.

— Ne çıkar, efendim, maamafih oda tabiatıma uygun dedimse, sittin sene burada oturacağım, insan içine çıkmıyacağım demedim, ben Pengoen değilim ki. hep buzların içinde yaşıyayım, bu zevkimin gündüzlere şümulü yoktur.

— Yani,

— Yanisi şu, gündüzleri de burada oturacak kadar budala değilim, elbet sabah namazından gece yarılarına kadar aşağıdaki ılık, dayalı, döşeli salonlarda, diğer müşteriler gibi bahusus pek hoşlandığım Osman Nuri beyle konuşarak vakit geçireceğim. Müşterilerinizle hemen ahbap olurum. Beni herkes sever. Göreceksiniz kâffesile ne çabuk tanışıp sevişeceğim...

— O da olur, o da olacak ama, ne de olsa kendi odanız başka... Binaenaleyh ilk fırsatta size sıcak bir oda vereyim de hiç merdiven, asansör derdi çekmeyin oradan dışarı çıkmayın. Malûm a, buraya istirahate geldiniz. Sırtüstü yatın efendim, sırtüstü yatın.

— Hiç yatamam, öyle yorulmaz tabiatım vardır ki, hayret edersiniz... A, bak dikkat edemedim, siz âdeta üşüdünüz, dudaklarınız morardı. Haydi aşağı inin direktör bey, işlerinizle meşgul olun. Ben de paltomu falan çıkarıp arkanızdan yetişirim.

Direktör demindenberi ısırdığı üst dudağını hiddetle bastırarak dışarı çıkınca Necati efendi tek sandalyeyi odanın ortasına çekti tepe camını açtı. Akşam oluyordu. Hafif fakat sert bir kar yağmıya başlamıştı. Kar taneleri odanın içine düşüyorlardı. Necati efendi bir müddet önüne serilen bulanık panoramaya baktı. Camı kaparken:

— İnsanları tanımak güç ama, tatlı şey, dedi, biraz sabır lâzım okadar.

— 14 —

Necati efendi boyun atkısını, eldivenlerini bavuluna yerleştirir, Mehmet Sadık bey odasında homurdana homurdana smokinini giymiye uğraşırken, Osman Nuri tenha salonda bir koltuga yaslanmış, için için söyleniyordu:

— Bu otel ne acayip yer. Meteliksiz olduğumu, gazete ikramiyesile buralara geldiğimi söylediğim halde bir türlü hürmet eksilmedi. Ben insanların bunca yıldır hakaretlerine alışığım, ters bakanlara, alay edenlere karşı kendimi müdafaa ederim ama, şimdiye kadar vaziyette bir istihza sezemedim. Acaba buradaki insanlar, iş hayatındakilere hiç benzemiyorlar mı?

Şımarıklığını, kibirliliğini sersemliliğini duyduğumuz mirasyediler, hanım evlâtları, beyzadeler hakikaten büsbütün başka türlü adamlar mı?

Ne olurlarsa olsunlar, beni sıkıyorlar, yanlarında bir türlü rahat edemiyorum. Şu komisyoncu Necati efendi gelse de onunla dertleşsem. Pek babayani bir zat, onunla konuşurken benimle eğleniyor mu diye düşünmem, rahatlarım, Ah bir gelse...

Osman Nuri bunları düşünürken salonun kapısından Şaziye hamfendi göründü. Sürmüş sürüştürmüş, takmış takıştırmış, iki dirhem bir çekirdek olmuştu. Gözlerini hafif hafif kırparak

— Devam edecek —

Dünya Karikatürleri

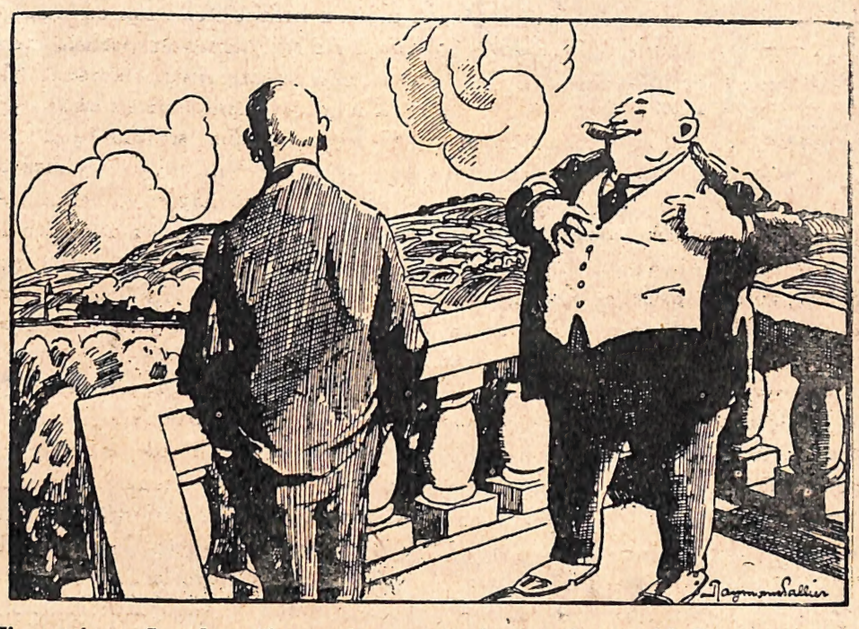

Ziyaretçi — Şurada mükemmel çam ağaçları vardı, ne oldu?..
Yeni zengin — Tren geçerken seyretmiye mâni oluyorlardı. Hepsini kestirdim!...

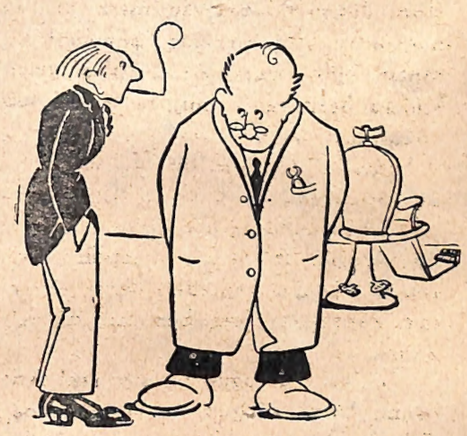

Dişçi (Oğluna) — Yine parasız kaldım demiye utan. Ben o paraları ne büyük ıztıraplar mukabilinde kazanıyorum düşünsene!...

Kasap — Etin ucuzladığını efendilerin biliyor mu?
Hizmetçi — Zavallıların et düşünecek zamanı mı? Bayan manto diye tutturdu.

Komiser — Neden patronunuzun parasile kumar oynayıp kaybettiniz?
Memur — Kendi paralarımı tehlikeye koyacak kadar budala mıyım?...

Müşteri — Beni sevdiğine emin misiniz?...
Falcı — Şüphesiz, yakında onunla evleneceksiniz..
Müşteri — Ne diyorsun, ben patronumu soruyorum!...

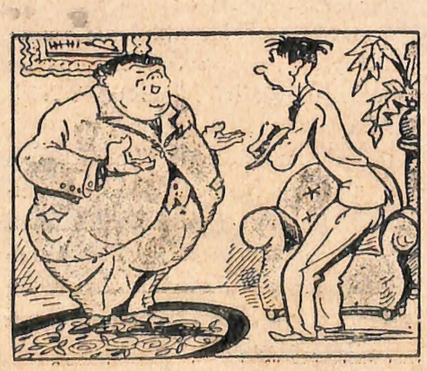

— Nasıl, kızınızı bana vermiyor musunuz... Halbuki söz vermiştiniz...
— Ne yapalım azizim, sözü size verdim, kızımı da başkasına... Her şeyimi size verecek değilim ya!...

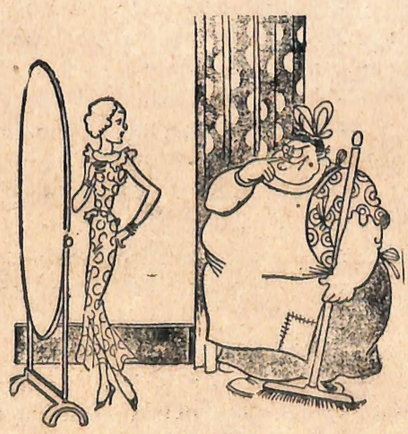

Hizmetçi — Bayanım bu elbiseden bıkınca bana verin de ben giyeyim!...

— Bizim meslekte yarın ne olacağı belli değildir...
— Nazır mısınız?
— Hayır, Rasathane müdürüyüm!...

Bu adamı canından bezdiren şey:

Gripin

1 tecrübe edinciye kadar çekmiye mah kûm olduğu ağrı ve sızılardır.

Gripin

En şiddetli baş ve diş ağrılarını keser.

Romatizma, sinir, adale, bel ağrılarına karşı bilhassa müessirdir.

Gripin

Kırıklığı, nezleyi, soğuk algınlıklarından mütevellit bütün ağrı, sızı ve sancıları geçirir.

icabında günde 3 kaşe alınabilir.

İsim ve markaya dikkat. Taklitlerinden sakınınız.

Eskişehirde Ahenk

Musiki Ticarethanesi S. SUAT

Düz, yuvarlak, kursaklı mandolinler muhtelif işlemelerde ahenkler.

Siparişler derhal gönderilir.

Radyolin

Dişlere hayat verir

Ancak

Her sabah, öğle ve akşam, her yemekten sonra mutlak fırçalamak şarttır. Bu usulü şaşmadan, muntazam bir metotla takip edenlerin dişleri mikroplardan, hastalıklardan muhafaza edilmiş olur, paslanmaktan ve çürümekten kurtulur. Her zaman temiz, parlak ve güzel olarak kalır.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra günde 3 defa

Neosterin

Bütün ağız, boğaz iltihaplarını; ağrılarını temizliyerek geçirir. Dişleri ve etlerini kuvvetlendirir. Eczanelerde reçetesiz satılır.

Hafiflik - Rahatlık

J. Rousset Korselerinde (Gaine), sizi incitebilecek ne balina ne de biçbir tazyik yoktur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın tenasübünüzü inceltir ve göğsünüzü kuvvetlendirir.

Fiyatı: 25 liradan ibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Rousset
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Markamız sağlamlık ve

Ucuzluğun teminatıdır

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kunduralar, Saraciye, Hazır elbise,
Tuhafiye eşyası vesaire

YERLİ MALLAR PAZARI

KARİKATÜR

— Dün gece neredeydin?..
— Bilmem, daha bugünkü gazeteleri okumadım!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

İmtiyazı alan Neşriyat Müdürü: T. Şükrü